

испратя и Елиза на я̀кадѣ. Подобрѣ
ако не ся намѣри тѣа на лице.»

» Нѣ, нѣ, » каза Г-гѣа Шельби;
» Азъ не жалаѣм да бѣдѣм участница и
помощница въ това безчловѣчно дѣ-
ло. Азъ ще идѣ да понавидѣм чичѣа
Тома, горкый-тъ! Богъ да му ѣна
помощь, въ неговь-тъмъ злѣмъ честь!
Нека видѣтъ че Госпожѣа-та имъ
може да имъ съчувствува. А за Е-
лизѣм не ми дава сръдце и да помыслимъ
за това! Господи прости ны! За
какъвъ грѣхъ ны ѣе дошло на гла-
въ-тъмъ това тегло!»

Той-зи разговоръ бѣ подслушанъ
отъ третѣе едно лице, за коѣе-то ни-
ти Г-лъ Шельби, нити жена му не
ся съсѣахъ.

До стаѣм-тъмъ имъ имаше ѣединъ ке-
лерь, въ кой-то имаше врата отъ
одъръ-тъмъ. Кога Г-жа Шельби отпу-
сти Елизѣм да иде да спи, треска ѣмъ
заби и тѣа спомни келерь-тъмъ; и тѣа
ся вдѣкнѣмъ въ нѣго и ся притаи тамъ,
и приложи ухо-то си до врата-та,
и не пропусти ни ѣдиѣмъ думѣмъ отъ
разговоръ-тъмъ.

Кога гласове-ты ся умлъчѣахъ,
тѣа станѣмъ и крадишкомъ излъзе вниъ.
Блѣдна, растреперена, съ раскривено
лице съ стиснѣти челюсти, тѣа до
толкъ ся бѣ измѣнила, гдѣ-то не
приличаше на кротко-то и боязливо-
то существо, коѣе-то тѣа бѣше отъ
напрѣдъ. Тѣа пазливо врьвѣше по о-
дъръ-тъмъ, позаирѣ ся на мигъ прѣдъ

стаѣм-тъмъ на Господарѣм-тъмъ си и
издигнѣмъ рѣцѣ-ти си и безмлъвно
възва Небесно благословенѣе, повръ-
нѣмъ ся назадъ и влъзе въ стаѣм-тъмъ
си, коѣ-то бѣше близо до стаѣм-тъмъ
на Господарѣм-тъмъ ѣ, и чистичко при-
брана, съ свѣтло и весело прозорче,
прѣдъ коѣе-то тѣмъ често шиаше и
пѣиаше пѣсени, до нѣго ѣдно съидѣмъ-
че съ книги и врьзъ нѣго наредени всѣмъ-
какви дребни дѣтскы забави, подарени
по колядѣмъ, дулапъ съ облекло-то
ѣмъ простичко и чистичко; и вкрат-
цѣмъ тука бѣше всичкый-тъмъ ѣ домъ,
въ кой-то тѣа ѣе была честита до
сега. Тука на мѣнничкѣмъ постелкѣмъ спѣ-
ше дѣте-то ѣмъ, длъгы кѣдри ся бѣ-
хѣмъ распрѣсѣали по лице-то му; а-
лени-ти му уста-полуотворени, мѣ-
печкы-ти му подпухли рѣчници отъ
мѣтнѣти врьзъ покрывало-то, и у-
смывка освѣщаваше като слънце
лице-то му.

» Горко ми дѣте, горко-то прода-
ли съ тя вече, » каза Елиза — » пѣ
майка-ти още ся надѣе да тя отърве.

Ни ѣдиѣмъ слъзъ не порони тѣа на
възглавничѣмъ-тъмъ. Въ такви тяжкы ми-
нути, сръдце-то не дава слъзи, то
капи само кръвь, и млъчишкомъ ся
облива съ кръвь. Тѣа улови хартиѣмъ
и перо и надраска бръзничкомъ:—
О Гостежо, драга ми Госпожо
Не дѣй мысли че съмъ неблаго-
дарна, не дѣй мысли лоше за ме-
не. Азъ чюхъ всичко, що говорихте